

Verbi- ja objektikategorioiden keskinäisistä suhteista

Suomen kielen verbit muodostavat epäyhtenäisen, järjestäytymättömän rykelmän. Konjugaatioeroja ei ole, ellei oteta huomioon jäänteinä ilmenevää refleksiivistä taivutusta. Taivutuskaavojen eroavuudet johtuvat morfofoneemisista muutoksista, joten muodollisiin periaatteisiin pohjautuva jako ei ole tarkoituksenmukainen.

Verbien jako transitiivisiin ja intransitiivisiin sen sijaan kuuluu kieliopin vakiomenetelmiin. Se tuntuu niin itsestään selvältä, että ryhmittelyn perusteita tulee harvoin ajatelleeksi. Pohjana on syntaktinen näkökohta: verbityypit määräytyvät sen mukaan, miten ne eri lauseyhteyksissä käyttäytyvät, toisin sanoen, voiko niihin liittyä objekti vai ei.

Objekti on sinänsä varsin väritön määrite. Se ilmoittaa verbin toiminnan kohteen, mutta ei vie toimintaa eteenpäin. Sen vuoksi objektin sijamuotoina ovatkin yleensä puhtaasti kieliopilliset kaasukset: nominatiivi, akkusatiivi tai genetiivi. Suomen objektiin tosin liittyy jonkinmoista merkitysvivahdetta totaalisuuden ja partiaalisuuden vastakohtana vuoksi, mutta dynaamisena lauseenjäsenenä se ei esiinny.

Toinen verbin määrite, adverbiaali, on paljon monivivahteisempi. Ilmaistessaan, mihin verbin toiminta johtaa tai miten se ilmenee, adverbiaali tuo merkitysmomentin syntaktisiin yhteyksiin. Verbi-tyyppien syntaktisen erittelyn voi tietysti suorittaa yhtä hyvin adverbiaalain kuin objektin pohjalta. Näin tekee Paavo Siro, joka jakaa verbit olo- ja muutosverbeihin sen mukaan, mihin muotoihin niiden sidonnaiset adverbiaalit sijoittuvat.¹

¹ Siro, Suomen kielen lauseoppi s. 31.

Kaikkiin syntaktisiin jakoihin kätkeytyy salahautoja. Kun päähuomio kiintyy adverbiaaliin, joutuu objekti taka-alalle. Sekä oletta muutoksen verbien kuuluu transitiiveja yhtä hyvin kuin intransitiivejakin: intransitiivisen verbin adverbiaali ilmaisee, miten subjekti toimii, ja transitiivisen verbin adverbiaali, miten toiminta vaikuttaa objektiin. Objekti ja adverbiaali voidaan näköjään saattaa syntaktiseen yhteyteen vain verbin välityksellä.²

Mikäli verbit jaotellaan niiden transitiivisuuden tai intransitiivisuuden perusteella, päädytään varsin epäsuhtaisiin ryhmiin. Saateetaan jopa väittää, että tietyin ehdoin kaikki verbit ovat suomessa transitiivisia. Minkä tahansa verbin yhteyteen voi sijoittaa objektin-sukuisen määritteen: *Kävelin koko matkan kaupunkiin. Viivysin siellä kaksi päivää. Kolme kertaa kulkeuduin huvipuistoon.* Objektia määrite muistuttaa sikäläkin, että sen muoto yleensä muuttuu verbinmuodon mukaan: *En kävellyt koko matkaa. Kävele koko matka.* Se on kuitenkin varsin suppea-alainen. Asianomainen sana tarkoittaa paikkaan tai aikaan sovellettavaa mittayksikköä, kiinteää tai epämääräistä. On aivan mahdollista luetella kaikki objektin-sukuisena määritteenä kyseeseen tulevat sanat tai paremminkin nominilausekkeet, sillä määrite on usein suppeavalintaisen attribuutin ja nominin muodostama fraasi. Siro kiinnittää huomiota määritteen syntaktiseen asemaan ja toteaa, että tällainen objekti kuuluu verbin vapaisiin, poisjätettäviin lisiin. *Kävelin kaupunkiin, Viivysin siellä ja Kulkeuduin huvipuistoon* muodostavat ydinlauseet, joihin irrallinen objekti tarkentavana liittyy. Niinpä Siro puhuu lauseen objektista, mikä termi sopiiinkin määritteen luonteeseen paremmin kuin epämääräinen objektinluonteisuus tai epäyksilöllinen adverbialisuus. Esimerkkilauseiden objektinmuotoisia määritteitä ei käy muuttaminen paikallissija-adverbiaaleiksi, vaikka adverbi voisikin tulla kyseeseen: *Viivysin siellä kauan. Usein kulkeuduin huvipuistoon.*

Adverbiaalinen syntaktisessa asemassa ilmenee mielenkiintoista kolmitasoisuutta. *Suomessa hän matkusti autolla Tampereelle* sisältää kolme erilaista adverbiaalia: verbin sidonnaisen määritteen (*Tampereelle*), vapaan määritteen (*autolla*) ja lause-adverbiaalinen (*Suo-*

² Objektiin — kuten yleensä nominiin — liittyvä paikallissijainen määrite on attributiivi: *Poika katseli kalojen leikkiä vedessä.* Ilmaisuu jakautuu tässäkin kahteen peruslauseeseen: *Poika katseli kalojen leikkiä ja kalat ovat vedessä,* joten objekti ja sen määrite voidaan analysoida erilleen.

nessa). Objekteista ei vastaavanlaista esimerkkiä voi sorvata. Lauseen objekti ei myöskään ole syntaktisesti täysin samastettavissa lauseadverbiaaliin, sillä se on muotonsa puolesta verbistä — intransitiivisestakin — riippuvainen. Koska ilmeisesti ei voi todeta ”vapaaan objektin” ja ”lauseobjektin” syntaktista vastakohtaisuutta, terminologia jää tältä osin toisarvoiseksi. Olennaiseksi osoittautuu, että sidonnaisten, lauseen struktuuriin elimellisesti kuuluvien objektien ohella on olemassa myös irrallisia, lauseyhteydestä erotettavia objekteja.

Yleisen käytännön mukaisesti transitiivisiksi voi rajoittaa vain ne verbit, joihin saattaa liittyä sidonnainen, välttämätön objekti. *Saatoin kaupunkiin* ei ole ilmauksena täydellinen, ellei mainita tai oleteta tunnetuksi, mitä tai ketä saatettiin. *Saatoin ystävääni koko matkan kaupunkiin* sisältää sekä verbin objektin että lauseen objektin.

Verbit, jotka ilmaisevat liikuntaa tai tilaa, tuntuvat luonnostaan intransitiivisilta. Käypää kieltä edustaa silti esim. seuraava lause: *Kävelin koko kaupungin* (mutta en löytänyt etsimääni). Sen että kyseessä on todella objekti eikä elliptinen postpositiorakenne (*halki, kautta kaupungin*), osoittaa objektin mukautuminen: *Kävele vaikka koko kaupunki!* Objekti on lisäksi todettavissa sidonnaiseksi määritteeksi, ei irralliseksi lauseen lisäainekseksi: *Kävelin kolme kertaa koko kaupungin*. Kuten Setälä toteaa, tavallisesti intransitiivinen verbi saattaa joskus esiintyä transitiivisena. Esimerkissämme käveleminen tarkoittaa samaa kuin kävelemällä hakeminen. Joskus saattaa suora esitys liittyä objektina ilmeisen intransitiiviseen verbiin: ”*Asiassa täytyy tapahtua murto*”, *riehui puhuja*. Tässäkin tapauksessa verbi on piilevästi transitiivinen: riehuen sanoi. Toista erikoislajia edustavat ne verbit, jotka saavat objektikseen vain etymologisen tai semanttisen sukulaismominin: *Lintu kuoli liian surman*. *Poika eli elämänsä*.

Poikkeuksellisesti, erikoisehdoin transitiivisina esiintyviä intransitiiviverbejä on varsin vähän. Mutta useimmat, melkein kaikki, intransitiiviverbit voidaan muuntaa transitiivisiksi adverbiaalain välityksellä. Setälä mainitsee, että ”suomen kielessä verbi usein on niin likeisessä yhteydessä adverbiaalinsa kanssa, että sen objekti on käsitettävä verbin ja adverbiaalain muodostaman sanaliiton objektiksi”. Intransitiiviverbi saa harvoin objektin, mutta intransitiiviverbille rakentuva verbilauseke verrattain usein. Asian havainnollistamiseksi voi verrata toisiinsa kahta lausetyyppiä: *Löin pääni seinään* ja *Juoksin pääni*

seinään. Kumpikin lause sisältää objektin ja sidonnaisen, verbin toimintaa tämentävän adverbiaalain, vieläpä samoin sanoin ilmaistuna, mutta struktuuriltaan ne selvästi eroavat toisistaan. Edellisessä lauseessa objekti edustaa verbin ensiasteista määritettä ja adverbiaali toisen asteen määritettä, jonka voi katsoa liittyvän verbin ja objektin muodostamaan lausekkeeseen; jälkimmäisessä esimerkissä taas adverbiaali ensiasteisena määritteenä kuuluu verbilausekkeeseen, joka kokonaisuutena saa objektin määritteekseen. Verbin määritteet aivan kuin tasapainottavat toisiaan, koska adverbiaalain edustaessa ensiasteista verbin täydennystä objekti siirtyy toissijaiseen asemaan. Myös normaalisti transitiivinen verbi voi saada toissijaisen objektin: *Hevonen potkaisi lapsen kuoliaaksi*, tavallisesti kuitenkin kategorialtaan normaalisuhteista poikkeavana. Tästäkin ilmenee, että objekti on tietyissä tapauksissa struktuurallisesti adverbiaalista riippuvainen.

Adverbiaali ei ole verbilausekkeen transitivoijana yksinomainen. *Olla-* tai *tulla-*verbiin liittyvä predikaatiivi saattaa sekin muuntaa lauseen syntaktisen rakenteen: *Lapsen on ikävä äitiä. Kyllä häntä tulee sääli*. Jos verbi vaihtuu toisentyypyiseen, predikaatista tulee predikaatiivadverbiaali, mutta objekti säilyy sellaisenaan: *Kyllä käy häntä sääliksi*. Oman ryhmänsä muodostavat modaalisille verbeille rakentuvat lauseet, joiden objektisuhteet voi tulkita eri tavoin struktuurianalyysin eroavuuksien mukaan. Yleensä modaaliverbiin liittyvä l. infinitiivin lyhyempi muoto katsotaan modaaliverbin objektiksi, mutta yhtä perustellusti sitä voisi väittää adverbiaaliksi. Mikäli infinitiivin katsotaan olevan modaaliverbiin suoranaisessa alisteisessa suhteessa, lauseen struktuurin kannalta on samantekevää, minkälaiseksi adverbaaliseksi määritteeksi se tulkitaan. Tämän mukaisesti lauseessa *Saatan lyödä pääni seinään* finiittiverbi ja infinitiivimuoto muodostavat verbilausekkeen, johon nominiojekti liittyy. Kun verbilausekkeen molemmat jäsenet edustavat verbisaneita, mikään ei periaatteessa estä pitämästä sitä liittomuotoisena predikaattina.³ Silloin *Saatan lyödä pääni* on olennaisesti samanlainen konstruktio kuin *Juoksin seinään pääni*. Toinen mahdollisuus on jakaa modaaliverbin sisältävä ilmaus kahteen peruslauseeseen, joista modaaliverbi yksinään muodostaa toisen ja infinitiivi erikoismääritteineen toisen.⁴ Infinitii-

³ Saukkonen, l. infinitiivin lativiin lauseopillinen jäsentyminen, Vir. 1966 s. 159.

⁴ Siro, mts. 91.

vilauseke on siinä tapauksessa modaaliverbin välittömänä objektina. Jälkimmäinen tulkinta suo mahdollisuudet objektikategorioiden symmetrisempään esittelyyn, minkä vuoksi sitä on seuraavassa noudatettu.

On tietysti intransitiiviverbejä, jotka merkityksensä vuoksi eivät juuri voi saada välillistä objektia. Sellaisia ovat esim. momentaani-verbrit, vaikka *Räjähdin vihani ilmoille* lienee ilmauksena mahdollinen. Voineekin sanoa, että tällaisten verbien esiintyminen transitiivisina riippuu pikemminkin tyyli- kuin struktuuriseikoista. Silti jää omaksi tyyppikseen ryhmä verbejä, joista mitkään tyylikieputukset eivät voi tehdä transitiivisia. Objektittomuus on kuitenkin vain silmänlumetta, sillä mainitut verbrit — refleksiivijohdannaiset — sisältävät jo itsessään objektin. Suomen kielen syntaktiseen struktuuriin kuuluu, ettei sama verbi voi saada kahta eriasteista objektia määritteekseen. Refleksiiviverbin objekti on itsessään jo määräytyneenä, ja se salpaa muunlaiselta sidonnaiselta objektilta pääsyn lauseeseen.

Objektin erilainen syntaktinen asema voidaan kiteyttää seuraaviin kaavoihin (| = neksuksen merkki, O = objekti):

O. Objekti liittyy koko lauseeseen irrallisena määritteenä:

(N | V + Adv) + O Nojasin *koko ajan* seinään.

1. Objekti sisältyy itse verbiin:

V^o + Adv Nojauduin seinään.

2. Objekti liittyy sidonnaisena määritteenä verbilausekkeeseen:

(V + Adv) + O Juoksin *pääni* seinään.

3. Objekti liittyy sidonnaisena määritteenä verbiin:

(V + O) + Adv Löin *pääni* seinään.

Kaavajaon ykköskohtaa vastaavat refleksiiviverbit ja kolmoskohtaa transitiiviverbit. Jäljellä oleva päätyyppi, intransitiiviverbit, tulee transitiiviverbien ohella kyseeseen kakkoskohdan edellyttämässä lauserakenteissa, mutta osa intransitiiviverbeistä jää käytännössä objektin ulottumattomiin. Lauseen objekti (O.) on vain muotonsa puolesta riippuvuussuhteessa verbiin eikä puolestaan aseta minkäänlaisia vaatimuksia verbityypin suhteen.

Paitsi objektin syntaktisen aseman mukaan voitaisiin verbejä ryhmitellä myös objektikategorioiden perusteella. Vaihtelua ilmenee kuitenkin vain varsinaisten transitiiiviverbien ensi- tai toissijaisissa objekteissa. Intransitiiviverbiin pohjautuvan verbilausekkeen objektina esiintyy yksinomaan nomini, ja refleksiiviverbien objekti selviää johdinsuffiksista.

Pitämällä silmällä transitiiiviverbien objektin kategorioita voidaan omaksi ryhmäkseen erottaa ensinnäkin ne verbit, jotka saavat vain nominiobjektin. Tämä ryhmä on laajin, ja siihen kuuluvat mm. konkreettista tekemistä ilmaisevat verbit. Toisen tyyppin muodostavat ne verbit, jotka nominiobjektin ohella voivat saada neksuksen objektikseen. Neksusta edustaa että-lause tai vaihtoehtoisesti partisiippirakenne, alisteinen kysymyslause tai infinitiivirakenne. Yhteistä mainituille verbeille on, että ne merkitsevät aistinhavaintoa tai sanailmaisua. Kolmanteen alalajiin lukeutuvat modaaliverbit, jotka saavat verbilausekkeen objektikseen. Tämä onkin ryhmistä ainoa, jonka voi määrittellä kieliopillisin perustein: modaaliverbillä ja verbilausekkeella on yhteinen subjekti. Toisen ryhmän verbien suhteen on merkitys määräävä, ja ensimmäiseen ryhmään kuuluvat kaikki muut. Jakauma on seuraavanlainen:

3.0. Verbi — intransitiiviverbi, johon sisältyy transitiivinen piilo-merkitys, — saa suoran esityksen objektikseen:

”*Asiasta täytyy tulla loppu*”, riehui puhuja.

2/3.1. Verbi tai verbilauseke saa nominiobjektin. Ryhmään kuuluvia kantaverbejä ovat esim. *ajaa, hakea, jatkaa, juoda, kalvaa, lyödä, naida, ostaa, piestä, purra, raastaa, surra, tuoda, vetää*.

2/3.2. Verbi tai verbilauseke saa nomini- ja neksusobjektin.

2/3.2.1. Neksusobjektina on että-lause, partisiippirakenne tai alisteinen kysymyslause. Esim. verbit *kuulla, lukea, maistaa, tuntea, virkkää*. Esimerkkinä verbilausekkeen objektista: *He saivat selvälle asian että varas oli poistunut ikkunasta*.

3.2.2. Neksusobjektina on infinitiivirakenne. Verbit *antaa, käskää*.

3.3. Verbi saa objektikseen verbilausekkeen. Näitä modaalisia verbejä ovat mm. *alkaa, jaksaa, voida*, joihin nykykielessä saattaa liittyä nominiobjektikin.

Yllä esitetty ryhmittely on laadittu summittaiseksi, ottamatta huomioon verbejä, jotka saattavat edustaa hyvinkin yksilöllisiä objekti-suhteita. Esim. *luulla*-verbi saa neksusobjektikseen että-lauseen tai

partisiippirakenteen, mutta nominiobjekti liittyy siihen adverbiaalinen välityksellä: *Luvulin häntä rikkaaksi*.

Nominiobjektin totaalisuuteen tai partiaalisuuteen perustuva erittely ei johda pitkälle. Verbikategorioita silmällä pitäen todetaan kaksi ryhmää: (a) verbit, jotka saavat ensiasteisen objektin aina partiaalisena (esim. tunnetta ilmaisevat verbit), ja (b) verbit, jotka saavat milloin totaalisen, milloin partiaalisen objektin.

Kuten edellä on ilmennyt, verbikategoriat määräytyvät usein verbin pysyvän tai tilapäisen merkityksen perusteella. Silti on syytä etsiä ryhmittelyyn tueksi muodollista kriteeriä. Kantaverbit ovat joko transitiiveja tai intransitiiveja, kumpakaan on sekä *a/ä-* että *e-*vartalosten joukossa. Oletettavasti johdinsuffiksit voivat siirtää uuden verbin objektisuhteiltaan toisenlaiseen ryhmään, ja ainakin niiden verbaalistavina elementteinä pitäisi olla määrääviä denominaalisten verbien suhteen.

Seuraavassa luetellaan suomen kielen tavallisimmat verbisuffiksien mukaan, mihin ne suffiksijonossa sijoittuvat, ja tarkastetaan, mihin edellä esitetyistä verbityyppien pääkategorioista niiden muodostama verbi voi kuulua. Nominikanta on merkitty erikseen (N), verbikannan osalta ilmaisevat merkit R, I ja T mihin kategoriaan se saattaa kuulua. Suffiksin jäljessä oleva kirjain taas viittaa asianomaisen johdannaisverbin kategoriaan; usein tulee kaksikin kategoriaa kyseeseen. Kirjaimet osoittavat myös, että suffiksi voi esiintyä jonkin verbityypin viimeisenä derivaatiosuffiksina, vaikka toisten verbien osalta johdinainesten jono saattaa vielä jatkua. Eräitä tavallisia sekundaarisuffikseja (*UtU*, *ttA*) ei ole palautettu alkutekijöihinsä, koska siten olisi tarpeettomasti lisätty suffiksiasemien lukumäärää.⁵

Vartalo	1. asema	2. asema	3. asema
N	<i>A/t</i> I hikooa	<i>Ele</i> I hikoilee	
I, T	<i>AhtA</i> I, T lennähtää katsahtaa	<i>Ele</i> I, T lennähtelee katsahtelee	

⁵ Morfofoneemiset symbolit: A = a/ä, E = e/i, U = u/y.

Vartalo	1. asema	2. asema	3. asema
I, T	<i>Aise</i> I, T henkäisee ehkäisee		
I, T	<i>AjA</i> I, T halajaa avajaa		
I, T	<i>Alta</i> I, T porhaltaa oivaltaa		
I, T	<i>Ele</i> I, T hyppelee ajelee	<i>hti</i> R hyppelhtii ajelehtii	
N, I, T	<i>htU</i> R laihtuu menehtyy tukehtuu		
I, T	<i>i/o</i> I, T seisoo poimii	<i>Ele</i> I, T seisoilee poimielee	
N	<i>i</i> I, T ahkeroi vartioi	<i>itse</i> I, T ahkeroitsee vartioitsee	
N	<i>itse</i> I, T kiukuitsee kuurnitsee		
N, I, T	<i>ks</i>	<i>i</i> I, T <i>U</i> I, T paheksia uneksua kuljeksia kanneksia otaksua	
N	<i>ne</i> I alenee	<i>ta</i> T alentaa	<i>U/UtU</i> R alentautee alentuu

Vartalo	1. asema	2. asema	3. asema
N, I, T	<i>pU/U R</i> uupuu luopuu elpyy	<i>ttA T</i> uuvuttaa luovuttaa elvyttää	<i>UtU R</i> uuvuttautuu luovuttautuu <i>Ele T</i> luovuttelee
N, I, T	<i>rtA I, T</i> kellertää hoipertaa kaivertaa	<i>Ele I, T</i> kellertelee hoipertelee kaivertelee	
I, T	<i>sk</i>	<i>Ele I, T</i> käyskelee myyskelee <i>nt</i>	<i>Ele I, T</i> käyskentelee myyskentelee
N	<i>stA T</i> kuvastaa	<i>U R</i> kuvastuu <i>Ele T</i> kuvastelee	
N, I	<i>tA T</i> rikastaa nostaa kiertää	<i>Ele T</i> kiertelee <i>U/UtU R</i> rikastuu <i>ttA T</i> nostattaa	<i>ttA T</i> rikastuttaa
N, I, T	<i>ttA T</i> auttaa soittaa kannattaa pidättää ajattaa	<i>ttA T</i> soitattaa <i>U/UtU R</i> pitäytyy <i>Ele T</i> ajattelee	

Suffiksit voi näköjään jakaa kahteen ryhmään: muuntajiin ja modifioijiin. Muuntajat siirtävät verbin toiseen kategoriaan, modifioijat eivät muuta uuden verbin syntaktista käyttäytymistä: intransitiiviverbi pysyy intransitiivisena, transitiivinen transitiivisena. Adnominaaliset verbisuffiksit ovat tietysti tavallaan kaikki muunta-

jia, koska ne saattavat asianomaisen sanan toiseen muotokategoriaan. Merkitseviä tässä suhteessa ovat vain ykkösasemassa olevat suffiksit — myöhemmät suffiksit ovatkin jo deverbaalisia.

Kuten edellä on todettu, kantaverbit ovat joko intransitiivisia tai transitiivisia, ja adverbaaliset johdannaisuffiksit liittyvät kumpaan tyyppiin tahansa, ainoana poikkeuksena transitiivisuffiksi tA. Suffiksit muuntavat verbin vain joko refleksiiviseksi tai transitiiviseksi tyyppiä; säilyäkseen intransitiivisena verbi voi saada vain modifioija-suffikseja. Kuvaavasti intransitiivisuffikseja onkin vain adnominaalisina; koska nominikanta ei voi olla verbikategorian määrääjänä, tarvitaan kaikkia kolmea verbin päätyyppiä edustavaa johdinaineistoa.

Refleksiivi- ja transitiivisuffiksit ovat ainakin suurelta osin äänneellisesti tunnistettavissa. Refleksiivisyyden kannattajana esiintyy *U*-aines, transitiivisuuden taas *t*. Suffiksijonossa nämä yleensä vuorottelevat. Yleisin modifioijasuffiksi *Ele* liittyy viimeisenä mihin tahansa suffiksijonoon *e*- tai *i*-loppuista lukuun ottamatta — eihän *Ele* yleensä liity *e*-loppuiseen verbikantaankaan — joten monissa tapauksissa suffiksiasemien lukua voitaisiin vielä lisätä: *luovuttautuilee, rikastuttelee*. Se ei ole kuitenkaan mielekästä, koska mainitulla suffiksilla ei useimmiten ole mitään syntaktista merkitystä.

Modifioijilla on silti oma mielenkiintonsa. Objektikategorioita silmällä pitäen on todettava, että varsinaiset muuntajasuffiksit pystyvät vain karkeisiin muutoksiin. Poikkeuksellisesti saattavat modifioijatkin esiintyä muuntajina, ja silloin paljon hienovaraisemmin. Frekventatiivinen *Ele* toimii muuntajana verbissä *menetellä* siirtäen sen transitiivisesta intransitiiviseksi. Selityksenä on sanan merkityksen muuttuminen: *menetellä* on sama kuin *toimia*, eikä sillä ole mitään tekemistä *menettää*-verbin merkityksen kanssa. Samasta syystä myös frekventatiivijohdannainen *ajatella* osoittautuu syntaktisesti toisenlaiseksi kuin lähin kantaverbinsä *ajattaa*; *ajatella* = *mieltii*. Mielenkiintoinen on myös johdos *arvella*, joka *luulla*-verbin synonyymina käyttäytyy vastaavasti objektsuhteissaan.

Verbityyppien kolmesta pääkategoriasta: refleksiivisestä, intransitiivisesta ja transitiivisesta, vain ensin mainittu voidaan määritellä muodollisin keinoin. Refleksiivinen on verbi, joka viimeisenä muuntajasuffiksinaan sisältää refleksiivisuffiksin ilmentämän itsekohtaisen objektin. Vastaavasti saattaa transitiiviverbin viimeisenä muuntaja-

suffiksina esiintyä transitiivisuffiksi. Mutta on määrätön joukko transitiiviverbejä vailla minkäänlaista muuntajasuffiksia. Niinpä on pääteltävä, että verbin intransitiivisuus tai transitiivisuus, samoin kuin transitiiviverbien objektisuhteiden vaihtelut, riippuu ensisijaisesti verbin merkityksestä. Verbikategorioiden osalta merkitys siis osoittautuu ratkaisevaksi syntaktiseksi tekijäksi.

EEVA KANGASMAA-MINN: *The verb and its object in Finnish*

Although the object is a bound modifier to the verb it shows variations in its syntactic position. It may be said that in Finnish all verbs, intransitive as well as transitive, get an object under certain circumstances. The object in these cases is a word designating some kind of measurement in time or place: *Kävelin koko matkan kaupunkiin* 'I walked all the way to town.' *Viivyin siellä kaksi päivää* 'I stayed there for two days.' Actually, as P. Siro has suggested, *koko matkan* and *kaksi päivää* represent loose additions and do not structurally belong to the sentence. They might be called sentence objects in contrast to the actual bound modifiers.

As well as to the verb, the object may be attached to a whole verb phrase. Therefore even usually intransitive verbs may occur together with an object: *Juoksin pääni seinään* 'I ran so that my head hit the wall.' The verb and the adverbial form here a phrase and thus they together get an object. The object may be included in the verb itself. That happens with the reflexive verbs, which never get a bound object.

The Finnish verbs may be divided into reflexive, intransitive and transitive groups. In the first type special derivative suffixes determine the category of the verb. There are a few transitive suffixes, too, but in general the belonging to the intransitive or to the transitive verb categories is inherent in the meaning of the basic verb.